

LBRIS

We know
books

VINCENT DELECROIX

PANTOFUL
DE ACOPERIS,

editura rao

GURA COPIILOR ADEVĂR GRĂIEȘTE?

Am totuși o nedumerire. Trebuie neapărat să povestesc asta (după care mă duc să-mi reiau somnul).

Mai adineauri, pe la trei dimineața, dormeam adânc. Mă rog, poate nu chiar așa de adânc, fiindcă visam, ceva nu prea plăcut, ceva cu șeful meu, o vânzare pe care o ratasem, o vânzare serioasă, clientul era vecinul de dedesubt, cel pasionat de insecte, rătăcisem hârtiile, nu mai rețin bine, căutam, căutam, dădeam peste o droaie de hârtii fără nicio legătură – iar el mă tot hărțuia. (Ce spun acum însă nu-i un vis: el mă hărțuiește și în realitate). Chestia este că încă mai dormeam când, înconjurat de hârtiile mele, m-am trezit că mă striga cineva: „Tati, tati“. Era fetița. Am reflectat: „Cred că iar a avut un coșmar (nu ca al meu, presupun, ci cu un soi de monstru oarecum asemănător, în fond), are să adoarmă la loc. Acum are, nu se știe de ce, multe coșmaruri“. Am așteptat un moment, dar ea continua să strige. Ideea că trebuia să mă trezesc în miez de noapte nu mă prea încânta. M-am întors spre Catherine, oarecum din lașitate, trebuie s-o mărturisesc,

Însă ea dormea profund – și, la urma urmei, fetița pe mine mă chema. Oricum, eram treaz. M-am dat jos din pat, mi-am pus halatul și am pornit spre camera ei, chibzuiind: „Mâine mă voi trezi la șase ca să plec la serviciu, așa că ar trebui să dorm“. Când m-am apropiat, m-a auzit. „Cu parchetul ăsta nu poți face nicio mișcare fără să trezești tot imobilul – de-aia tipul de deasupra începe să mă agaseze serios cu câinele lui: vecinul are parchet ca al nostru și auzi mereu câinele râcâind cu ghearele; mă enervează“. Am intrat încetișor ca să nu-i trezesc frățiorul și am văzut-o în pijamale stând în picioare la fereastră. I-am zis în șoaptă, căscând:

– Ce-i pușor? Ce faci? Haide, repede în pătuț, mâine ai școală (iar tăticul are treabă cu un patron nu prea amabil).

Ea continua să stea nemișcată. O vedeam în lumina cenușie a ferestrei (nu trăgeam perdelele fiindcă îi era teamă de întuneric – e de înțeles la vârsta ei). M-am apropiat pe vârfuri.

– Iar ai avut un coșmar?

A clătinat din cap fără să se miște.

– Atunci, ce-i? Știi, tati trebuie să se odihnească, are o zi grea mâine (ca de obicei, de altfel).

Ea continua să stea nemișcată.

Am ajuns lângă ea, cât pe ce să cad împiedicându-mă de servieta lăsată pe jos, și m-am aplecat. Se auzea respirația regulată a frățiorului. Din fericire, când doarme, poți să cânti la trompetă lângă el și nu tresare deloc. Dimineața e un adevărat calvar să-l faci să se trezească.

Dimpotrivă, ea e foarte vioaie și nu știu ce meșterește singurică toată noaptea. Un adevărat șoricel.

– Ce-i, micuța mea?

Ezita să-mi vorbească. Mi-am zis: „E clar, a devenit somnambulă“. Am vrut s-o iau în brațe, dar s-a depărtat ușor.

– Ce-i, micuțo? am întrebat-o eu din nou (căscând de somn). Nu vrei să-mi spui?

În lumina difuză a nopții vedeam că se uita la mine. Liniște. M-am îndreptat din șale.

– Bine, dacă nu-i nimic, atunci haide să te urci imediat în pat. Mâine ai să fii foarte obosită. Haide cu tăticul să te culci.

A avut o ușoară mișcare de refuz, murmurând:

– Tati?

– Da, iubirea mea.

Era limpede că voia să-mi spună ceva, dar nu îndrăznea.

– Tati?

– Da, draga mea, am răspuns eu văzând că voia să-mi spună ce o necăjea.

– Tati? a repetat ea.

– Da.

– Dacă-ți spun un secret, ai să mă crezi?

– Asta te-a trezit?

Continua să se uite la mine cu insistență. Totuși, nu părea speriată.

– Haide, spune-mi secretul și pe urmă mergi să te culci, da?

Încă mai ezita.

- N-am să-l dezvălui nimănui, promit, mi-l zici, iar tati se duce la culcare.

- Dar ai să mă crezi?

- Dacă așa vrei, scumpo, dacă așa vrei tu... Haide, spune-mi-l repejor și mergem în pătuț.

- N-ai să-l spui nici lui mami?

Chiar și la ora trei noaptea trebuie să respecti niște principii.

- Asta, mai vedem noi, i-am replicat eu, depinde care-i secretul.

A reflectat cu gravitate un moment privindu-și concentrată degetele de la picioare. În asemenea clipe era leită maică-sa. Tânjeam să mă întorc în pat și să aștept a doua zi ca să aflu marele secret, eventual să las lucrul ăsta în seama lui Catherine.

- Bine, dacă vrei, ai să mi-l spui mâine, că doar n-o să stăm aici toată noaptea, da?

Asta a hotărât-o. S-a depărtat de la fereastră și s-a apropiat de mine, apoi s-a ridicat pe vârful degetelor în timp ce mă aplecam să-i ascult secretul.

- Am văzut un înger.

„Da, am chibzuit eu, acum alte coșmaruri.“

- Ei, bine, puiuț mic, ești tare norocoasă, nu se vede așa ceva oricând. Și sunt sigur că veghează asupra ta, deci poți să adormi liniștită.

- Am văzut un înger, mi-a repetat ea.

- Da, am înțeles: ai văzut un înger. E minunat. Cred că venise să-ți spună bună seara.

Doamna psiholog ne spusese cu o săptămână în urmă că nu trebuia să negăm brutal existența a ceea ce-și

imagina fetița - mă rog, asta cred că am înțeles, fiindcă psihologii pentru mine...

- Dar tu ai văzut vreunul? a întrebat micuța după câteva clipe de meditație.

Am simțit că am pornit pe panta unei discuții care urma să-mi micșoreze capacitatea reactivă la birou.

- Nu, dar știi, cu siguranță, că el nu se arată decât fetițelor.

- Nu m-a speriat, m-a întrerupt ea.

- E foarte bine, dar știi, îngerii nu sperie, sunt drăguți.

- Totuși, nu părea binevoitor. Nu-i așa?

Ușurel, am reușit totuși să o duc în pat. S-a strecurat sub pătură, iar eu m-am așezat pe margine.

- Nu părea prea drăguț?

- Nu, avea un aer trist.

- Dar, scumpa mea, îngerii nu sunt triști.

- Păi, atunci, nu era un înger?

- Nu asta vreau să spun.

- Nu, nu, sunt sigură că era un înger, se uita la mine și părea întristat.

Mi-am trecut mâna peste față.

- Se uita la tine?

- Da, m-a privit mult.

- Apoi și-a luat zborul?

- N-avea aripi, mi-a răspuns ea imediat.

- Curios, i-am zis eu, în general, îngerii au aripi, dar probabil că nu le-ai văzut bine în noapte.

- Nu, nu, sunt sigură că n-avea: m-am uitat bine, la fereastră.

Tăcere.

– Bine, iubita, am rostit eu într-un târziu, mai vorbim mâine-dimineață dacă vrei. Acum poți dormi, știi, ai avut mare noroc să vezi un înger, mare noroc.

– Era un înger, cu un aer trist și n-avea aripi.

Am oftat gândindu-mă la mutra de a doua zi a patro-nului: „Sunt obosit, dar e din cauză că fata mea a văzut, azi-noapte, un înger, înțelegeți? Nu-i ceva ce se întâmplă în fiecare zi“.

Ea n-avea deloc aerul că voia să adoarmă la loc.

– Bine, unde l-ai văzut?

– Uite-acolo, pe marginea acoperișului.

– Pe acoperișul de vizavi?

– Da.

– Și ce-a făcut?

– Nimic, era acolo, pe acoperiș, mă privea trist. Și eu mă simt tristă, tati.

Am luat-o de mână.

– Dar n-ai niciun motiv, iubito; dimpotrivă, e foarte frumos să vezi un înger.

– Da, dar acesta era trist.

– Probabil așa ai crezut tu, poate că nu l-ai văzut bine de aici din pat.

– Dar nu mai eram în pat, ci la fereastră. Vedeam bine cum arăta, cămașa, pantalonii, pantofii.

– Un înger cu pantalonii?

– Jur, tati, n-avea aripi, dar avea pantalonii.

– Și era încălțat? am iscodit-o eu, neputându-mă abține să nu mă gândesc că n-o fi prea comod să zbori încălțat cu bocanci.

– Da.

– Bine, atunci trebuie să fi avut vreo întâlnire în oraș. Dar măcar avea cravată?

– Nu.

– M-ar fi mirat totuși.

I-am strâns mâna.

– Ei bine, poți fi mândră, ești prima fetiță care a văzut un înger cu pantalonii, pantofi și cămașă, ai să le poți povesti mâine prietenilor.

– Nu, e secret.

– Bine, așa-i, e secret. Asta rămâne între noi, nu scot niciun cuvânt față de mami, însă acum trebuie să dormi.

– Nu-mi place să fie trist, tati.

Mă simțeam cu adevărat obosit.

– Ascultă, iubito, sunt sigur că era ceva absolut trecător, un fleac, și că după aceea s-a înveselit din nou, ca toți îngerii.

Ea însă nu era convinsă. Am reflectat: „Poate că și îngerii au necazuri cu șeful lor“.

– Nu, când a plecat era tot trist.

Am învelit-o mai bine.

– Ai să vezi, i-am zis eu, data viitoare când ai să-l mai zărești are să fie foarte vesel.

S-a bosumflat.

– Nu știu dacă va mai veni.

Da, într-adevăr, ea avea un aer trist. Am mângâiat-o ușor pe păr.

– Ba da, iubita, se va întoarce, absolut vesel, și va fi mulțumit să te vadă *dormind*.

– Se va întoarce să-și ia pantoful?

M-am uitat la ea uluit.

– Să-și ia pantoful?
– Da, când a dispărut, și-a lăsat pantoful.

– Da?

Tocmai ce gândeam și eu, mi-am zis, că nu-i practic pentru zbor.

– Acolo, pe acoperiș, unde era.

Am avut o sclipire genială.

– Vezi, tocmai de aia era trist: nu se simțea bine în pantofi.

– Și eu, când am pantofi noi, mă deranjează un pic la început, dar nu-i grav deloc.

Am simțit că începea să se liniștească. Dar a adăugat:

– Pantoful nu era nou, ba chiar era vechi.

– Nu vrei să ne spui povestea acestui pantof mâine, după ce faci nani?

– Nu mai am poftă să dorm, a clătinat ea din nou din cap.

Știu, în acel moment ar fi trebuit să schimb tonul, însă cred că eram prea obosit ca să mă enervez de-a binelea. Aveam chiar o ușoară impresie că vorbeam în vis.

– Păi, poate tocmai voia să se debaraseze de ei, că era nemulțumit de pantofii pe care-i purta.

– Dar atunci, de ce a lăsat doar unul?

De data asta m-am trezit cam în pană de explicații, tăcând un moment.

– L-a uitat în clipa în care a plecat, mi-a zis ea după un scurt răgaz de gândire.

M-am prefăcut că reflectez, apoi am dat din cap:

– Ai dreptate, asta trebuie să fie, pur și simplu. Îngerul m-a privit, și-a deschis larg brațele, uite-așa, pe urmă

a dispărut, dar și-a uitat pantoful. Știi, am adăugat eu, se poate întâmpla, chiar și îngerii pot să-și uite pantofii când se grăbesc. Iar acum știm sensul poveștii.

– Dar de ce era trist?

Acest gen de discuții care o iau de la capăt îmi aminesc oarecum de cele pe care le port cu clienții.

– Nu știu, însă sunt sigur că mâine, atunci când te vei trezi, ai să vezi că s-a întors să-și ia pantoful. Cu siguranță, așteaptă să adormi ca să vină tiptil să și-l recupereze.

– Și dacă e și mâine acolo?

– Ei bine, va veni să-l caute în noaptea următoare, în timp ce tu-vei-dor-mi.

În sfârșit, de data asta părea să o cuprindă somnul.

– Totuși, continuă ea, nu cred că e practic să umbli cu un singur pantof.

– E mult mai practic, iubire, decât cu doi. Haide, dormi.

– Am putea să mergem să-l luăm ca să i-l dăm.

– Ascultă, fată mică, nici nu știm măcar unde locuiește, pe când el știe foarte bine unde l-a lăsat, așa că-i mai bine să vină singur să și-l ia.

Glasul îi era abia șoptit și somnoros.

– Bine, rosti ea într-o ultimă zvăcnire, dar dacă mâine e tot acolo, o să mergem să i-l ducem, promiți?

– De acord, iubito, de acord, vom încerca să-i găsim adresa, căutăm în cartea de telefon. Haide, dormi.

Dar ea tocmai adormise.

Am ieșit în vârful picioarelor. Am răsuflat adânc. „Fir-ar să fie, am chibzuit eu, n-am să mai reușesc să adorm.“ M-am dus la bucătărie să beau un pahar cu apă, având grijă să nu aprind lumina. „Oare am să-i spun